

Motto: Dor de ducă

Planuri de vacanță

Iubito, hai să mergem în vacanță,
La Marea Roșie, pe coasta ei,
Și nu mă acuza de aroganță,
Că nu ne costă chiar așa mulți lei!

Vom sta la „patru stele”, la Hurghada,
Vom face surfing, chiar și scufundări,
Și ne vom relaxa în promenada
Cu iahtul, către-ndepărtate zări.

Iar, seara, vom bătați poteca
Și nu ne vom gândi la griji și bani,
Precum, demult, în drumul lor spre Mecca,
Mergeau și pelerinii musulmani.

Sau hai la Marea Albă, și vom sta
Pe Insulele Solovetsky și
Vom pescui somon, vom înota
În apa răcoroasă, zi de zi!

Cu barca, ocolind imense roci,
Ne vom plimba ca doi nebuni, spre nord,
Vom admira balene, morse, foci,
De-a lungul unui minunat fiord.

Chiar dacă nu știm să vorbim chineza,
La Marea Galbenă te duc, de vrei,
Vom admira nisipul și faleza
Și vom mânca orez cu gândăcei.

Eu sper să nu-ți dorești ca și vacanța
Aceasta s-o petrecem ca-n alți ani...
Să nu te-aud că vrei iar la Constanța,
Că pentru Marea Neagră n-avem bani!

Sonetul curtenitorului

Garoafa albă, cu discret parfum,
Un roșu trandafir și declarații
Sunt „arme” folosite când bărbații
Încearcă spre femei să-și facă drum.

Cu florile nu au ratat nicicum,
Așa au procedat, de generații,
Bunicul, tata, să le intre-n grații,
Femeilor iubite, dar acum,

La alte vremuri, trenduri și valori,
Spre inima femeii calea-i lungă,
Iar Cupidon ratează deseori

Și, ca săgeata lui să o străpungă,
Poți să-ți încerci norocul și cu flori,
Dar *galbeni* cât mai mulți să ai în pungă!

Pseudopoveste

Povestea e adevărată
Și-ncepe cu „Au fost odată...”
Un Făt-Frumos și-o Cosânzeană,
O copie contemporană

A personajelor din carte,
Ce și-au jurat ca, pân` la moarte,
Să viețuiască fericiți,
Dar, din păcate, poate știți,
Lui Făt-Frumos, de-o vreme-ncoace
Licoarea bahică îi place
Și, dacă-n birt un virtuoz
Îi cântă, viața-i pare roz.
De-aceea stă c-un vin în față,
Acolo, până dimineață.
Când merge-acasă, turmentat,
Se crede Roșu-Împărat.
Mai bea o sticlă de Cotnari
Cu-amicii lui imaginari
Și, astfel, zilele își pierde
La chef cu Împăratul Verde
Și alte personaje care
Sunt, cum spuneam, imagine.
Vorbesc ce înțeleg doar ei,
Discută de pitici și zmei,
Visând că vor fi prinși în nada
Vreunei Albe-ca-Zăpada.
Dar soața lui e chiar reală
Și-i face tot mereu morală,
Îl ceartă, nu-i mai tace „clanța”,
Iar el îi spune Baba Cloanța.
Ea își aruncă verigheta,
El ia din curte bicicleta,
Încalcă nervos pe șea
Și merge iar în birt, să bea.